

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-44

Επιτέλους! Δόξα σοι ο Θεός, Σωκράτη μου. Διάβασε και παρακάτω. Παραδώσας εαυτόν ολόκληρον εις την υπηρεσίαν της πατρίδος ο Ελευθέριος Βενιζέλος, αναστήσας αυτήν εκ των ιδίων της ερειπίων, εις τα οποία την εύρεν, ελθών εις Αθήνας· μοχθήσας και αγρυπνήσας υπέρ πάντα διά το μεγαλείον αυτής, δεν ήτο δυνατόν ν' ανεχθή να την ιδή προ των ομμάτων του δουλουμένην εκ νέου, ταπεινουμένην, εξευτελιζομένην, χανομένην, χωρίς να ημπορή να την βοηθήσῃ. Δεν επλάσθη αυτός, διά να θρηνή επί ερειπίων! Εγεννήθη, διά να ανεγείρῃ ερείπια...

- Φτάνει, Σωκράτη μου, είπε ο παππούς κατασυγκινημένος και με μάτια βουρκωμένα. Τώρα μπήκε το νερό στ' αυλάκι. Σε παρακαλώ, φέρε την τσικουδιά να πιούμε στην υγεία του. Όμως, μην το πεις στη γιαγιά.

- Στην υγεία του και με τη νίκη! Αναφώνησαν τσουγκρίζοντας τα ποτήρια.

- Θα φέρει τη νίκη και θα σώσει την Ελλάδα. Δώσε μου και τη λύρα να του τραγουδήσω:

Στοι Αλιάκες εις το Θέρισο, εις έναν βράχο πάνω
κάθετ' ένας σταυραπτός με τις χρυσές φτερούγες...

*

- Ο ύπνος τρέφει το παιδί κι ήλιος το μοσχάρι και το κρασί το γέροντα τον κάνει παλικάρι, έλεγε η κυρα-Μαρίκα καθώς ντάντευε τη βαφτιστήρα του Λευτέρη.

Η Ελευθερία μπούκωνε το βυζί της παρα-

μάνας και ρουφούσε το γάλα με βούλψη μέχρι που χόρταινε. Έπειτα χασμουριόταν και την έπαιρνε ο ύπνος.

- Όταν σκέπασε η μαύρη γη τη μάνα της, ήταν του πεθαμού. Ζήτησα από τον παπά να την αεροβαπτίσει. Δεν περίμενα να ζήσει. Πλήρωνα με τα λεφτά του καπετάνιου και την βύζαιναν οι μανάδες. Να 'ναι ευλογημένος και να τον φυλάει ο Θεός εκεί στα ξένα που 'ναι.

- Να 'σαι κι εσύ ευλογημένη, κουμπάρα. Μας έφερες μεγάλη παρηγοριά. Δεν γνωρίζαμε αν ήταν ζωντανός και μας έτρωγε η αγωνία.

- Σε συμμερίζομαι. Έχω περάσει πολλές λαχτάρες. Τώρα δεν ξέρω τι να απέγινε ο πατέρας της Ελευθερίας ο Θανάσης που πήραν αιχμάλωτο οι Βούλγαροι. Να 'ναι άραγε στη ζωή; είπε η προσφυγίνα και σκώθηκε.

Ένωθε τυχερή για τη φιλοξενία και τη θαλπωρή που της πρόσφερε ετούτη η οικογένεια. Ήθελε να δείξει την ευγνωμοσύνη της, να φανεί χρήσιμη. Πρόσεξε τον κήπο που ήταν παραμελημένος. «Π' ανάθεμα τα γεράματα και το ρημάδι μου το πόδι», έλεγε ο καπετάν Ροκάκης. Την τελευταία φορά που φύτευε ντομάτες τον βρήκαν πεσμένο. Η κυρα-Κατίνα φρόντιζε το κοτέτσι. Τώρα το χώμα είχε μαλακώσει με τα πρωτοβρόχια και μόλις αποκοιμιόταν η Ελευθερία, η Ασπασία έτρεχε στον κήπο.

- Σας παρακαλώ, καπετάνιε, να με συμβουλευτείτε τι σπόρους να σπείρω. Είναι έτοιμος ο κήπος.

- Είσαι θεόστολη, κυρα-Ασπασία. Σε περίμενε ο κήπος. Έχω σπόρους σ' ένα καλάθι. Θα τους φέρει ο Σωκράτης όταν γυ-

ρίσει. Έχει πάει να κάνει την εγγραφή του στη Σχολή της Ιατρικής. Θα γίνει γιατρός ο Σωκράτης μας.

- Συχαρητήρια, καπετάνιε.

- Και η Μαρία μας πάει για δασκάλα. Δεν ήθελε να πάει και μάλωσε με τη μάνα της. Είναι καλή στο σχέδιο, σχεδιάζει φορέματα αριστουργήματα. Εγώ της είπα: «Μαρία μου, μάθε τέχνη κι άσ'τνε κι άμα πεινάσεις πιάσ'τνε. Και το μοδιστράδικο δικό μας είναι και θα κάνεις και τα σχέδιά σου».

- Τους εύχομαι καλή σταδιοδρομία. Ήταν και ο άντρας μου γιατρός. Τον γνώρισα στο νοσοκομείο που δούλευα νοσοκόμα.

- Λυπάμαι, κυρα-Ασπασία. Σηκώνεις μεγάλη βάσανα.

- Καπετάνιε, ποιοι 'ναι αυτοί οι «επίστρατοι»; Μας έβριζαν όταν κατεβήκαμε απ' το πλοίο. Τι τους κάναμε;

- Κυρα-Ασπασία, σου ζητώ συγγνώμη για λογαριασμό τους. Είναι απαράδεχτα αυτά που γίνονται. Σήμερα οι «επίστρατοι» αποκαλούν τον Βενιζέλο και τους Έλληνες που υπερασπίζονται τη Μακεδονία προδότες. Έχουν και το θράσος να βρίζουν και τους πρόσφυγες.

- Μα γιατί;

- Αχ, είναι τόσο μεγάλο τούτο το γιατί και τόσο περίπλοκα τα πράγματα που χρειάζονται ώρες να τα εξηγήσω. Δυστυχώς, όπως γνωρίζεις, η Ελλάδα είναι πόνι των δυο εμπόλεμων παρατάξεων. Έχει διχαστεί εξαιτίας των. Η Γερμανία την θέλει ουδέτερη και δεν διστάζει να την σπρώχνει σ' εμφύλιο πόλεμο για να εξυπηρετήσει τις πολεμικές της στρατηγικές. Οι Αγγλογάλλοι μάλιστα θέλουν συμμάχους τους. Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Ένωθε τυχερή για τη φιλοξενία και τη θαλπωρή που της πρόσφερε ετούτη η οικογένεια. Ήθελε να δείξει την ευγνωμοσύνη της, να φανεί χρήσιμη. Πρόσεξε τον κήπο που ήταν παραμελημένος. «Π' ανάθεμα τα γεράματα και το ρημάδι μου το πόδι», έλεγε ο καπετάν Ροκάκης.